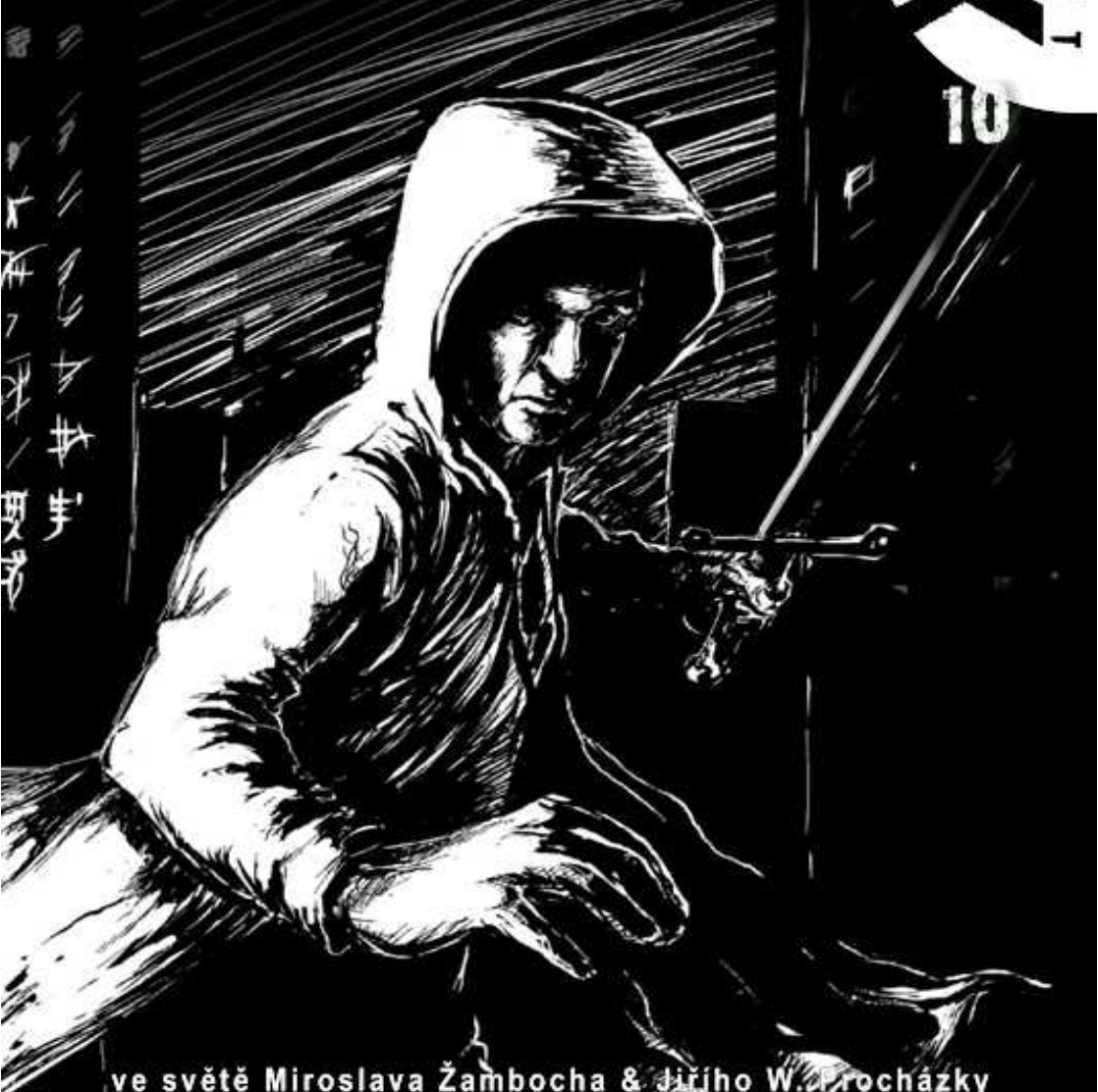

SVŮJ SVĚT SI
MUSÍME ZASLOUŽIT

AGENT
JEK
10

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

SVŮJ SVĚT SI MUSÍME ZASLOUŽIT

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Copyright © Tomáš Bartoš, Karolina Francová, Jan Hlávka, Ondřej Neff, Jiří W. Procházka, Vlado Ríša, Františka Vrbenská, Miroslav Žamboch, 2009

Cover Art © Lubomír Kupčák, 2009

Illustrations © Jan Doležálek, Dana Haferová, Marek Hlavatý, Tomáš Jedno, Jan Patrik Krásný, Petr Vyoral, 2009

Design © Jan Doležálek, 2009

Edition © 2009

All rights are reserved

ISBN 978-80-7387-224-3

Vážení přátelé, čtenáři,

JFK speciál, který držíte v rukou, je osmnáctým svazkem série v pořadí. Při periodicitě zhruba dva měsíce to představuje tři roky existence. Za tu dobu se do tvorby příběhů agenta Johna Kováře zapojilo deset autorů, kteří dohromady vytvořili víc než dva a půl tisíce stran extravagantních dobrodružství.

To všechno ale není vlastně až tak důležité. Důležité je, že žádný tuzemský science fiction seriál nebyl a teď tu najednou je; důležité je, že ho máte rádi, že ho čtete – a samozřejmě kupujete.

V roce 2004 byla myšlenka knižní seriálové řady psané českými autory založené na českých realitách tou největší science fiction, s níž se tuzemští nakladatelé asi setkali. Malý trh, žádná záruka úspěchu, žádná tradice ... vyhozená investice.

Jenomže to byla výzva, zkusit vytvořit něco nového, navíc spojená s touhou psát ryzí, omezeními minimálně svázanou sérií. Po překonání počátečních obtíží vznikl pružně fungující JFK tým a s ním první knihy. V prvních šesti dílech byl rozsah limitován sto dvaceti stránkami. Vejít se do toho formátu měli problém i zkušení autoři, otcové zakladatelé Miroslav Žamboch a Jiří W. Procházka. Po jistém váhání byl rozsah navýšen na sto šedesát stran, který lépe vyhovoval stále narůstající komplexnosti jednotlivých epizod, a později pak ještě jednou na sto devadesát stran.

Úspěch seriálu do jisté míry závisí na míře rutiny, známosti, familiárnosti, kterou dopřává svým příznivcům. My se snažíme toto pravidlo respektovat v minimální nutné míře. Spisovatelé píšou různými styly, mají různý přístup k dobrodružné literatuře jako takové a zatím – zatím nám to prochází. A to díky dvěma věcem: protože všichni autoři jsou profesionálové v nejlepší smyslu tohoto slova (platí i pro nováčky!) a protože jsou čeští čtenáři dobrodružné literatury značně vzdělaní a současně i extrémně tolerantní.

V JFK najdeme odkazy na historii českou i zahraniční, na popkulturu, na náboženská vyznání, humor, horor, drsnou akci. To je velké plus, které oceňujete, které si všichni užíváme. A dále, milovníci hororu obvykle příliš neholdují komedii a naopak, podobně psychothriller nemá společné fanoušky s akčním dramatem. John Kovář nějakým způsobem dokázal najít platformu,

na které si všichni rozumíme.

V tomto speciálu potkáte, až na dvě výjimky, všechny dosavadní autory a všechny ilustrátory. Představíme vám fantastický žánr v jeho všech možných podobách, od sofistikované erotičnosti až po hardcore science fiction. A samozřejmě cokoliv, co se nachází mezi těmito mantinely. Pokud to vůbec jsou mantinely, science fiction, a pro dobrodružnou to platí o to více, by je mít neměla...

Jako všichni tvůrci, i my jsme na naše dítě hrdí a děkujeme vám za přízeň.

Váš

JFK tým.

Obsah

JIŘÍ W. PROCHÁZKA 7

PŘÍLIŠ MNOHO LILÍ 8

JAN HLÁVKA 32

ŽIJEŠ JEN JEDNOU 33

VLADO RÍŠA 75

TAKOVÁ MALÁ MISE 76

KAROLINA FRANCOVÁ 99

NAVĚKY 100

TOMÁŠ BARTOŠ 117

KOMANDO 118

FRANTIŠKA VRBENSKÁ 166

TICHÁ NOC, SVATÁ NOC 167

JAN HLÁVKA 200

KOČIČÁRNA 201

MIROSLAV ŽAMBOCH 231

USTOUPIT NENÍ KAM, ZA NÁMI JE MOSKVA
232

JIŘÍ W. PROCHÁZKA

Jeden ze dvou otců zakladatelů JFK série. Má na kontě tři vynikající JFK knihy, *Není krve bez ohně*, *Armády nesmrtelných* a *Podhoubí smrti*. Na české SFF scéně se pohybuje už nějaký ten pátek a koření ji svým nadhledem, smyslem pro humor, citem pro jazyk a láskou k zemím Koruny české. Do svých děl vkládá značné množství podpovrchových odkazů, které dokážou ocenit zejména zkušenější čtenáři. V příbězích Johna F. Kováře pouští svou imaginaci na ještě delší vodítko než obvykle a do literatury přináší tarantinovský přístup – což oceňuje stále více čtenářů.

V povídce *Příliš mnoho Lilí* se ukáže, že s Johnem Kovářem a Jirkou W. Procházkou není ani návštěva hřbitova poklidnou pietní záležitostí.

PŘÍLIŠ MNOHO LILIÍ

John svíral kytici bělostných lilií. Nebe bylo na rozdíl od květin temné. Mezi vodou ztěžklými mračny se občas prodral sluneční paprsek.

„...já vím, že jdu pozdě,“ povzdychl si Kovář a mávl květinami. Pohlédl na hodinky. „Měl jsem problémy, mamí. Ale jistě, vím, že se nemám vymlouvat... Jenže cestou přepadli náš vlak. Vezli jsme nějaký triangulační lokátor, to by tě nezajímalo, takový ty naše technický sarapatičky. Rozsekali náš vůz zvenčí, na kusy. Když vlak zastavil, připomínal vagón otevřenou konzervu. To víš, my si to taky nenechali líbit, jenže ti zmetkové měli deltoidy, takový létající potvory. Hlavou mi bleskla tvoje ef šestnáctka. Ta by se nám, mamí, hodila! A s takovou excelentní pilotkou, jako's byla ty, to by fakt byl *deus ex machina!*“ zasmál se Kovář tiše, vlastně – ani se tak nezasmál, spíš pozvedl koutky rtů. Přendal kytici z jedné ruky do druhé a podrbl se v třídním strništi vousů. Těch šedivých za poslední roky nějak moc přibylo. Obličej měl pohublý a hluboké oči se leskly na pozadí bledých tváří. Nepokojně se rozhlédl, v tomhle prostředí si nepřípadal moc dobře, ale pak se s květinami opět otočil.

„Co ti budu povídat, nakonec jsme se z toho vystříleli jak Desperádo. Nemluvě o tom, že naše šéfová si ten přesun ohlíдалa a na deltoidy nakonec stačila stará dobrá čtyřiadvacítka. Určitě pamatuješ ten ruský bitevní vrtulník; ano, ty mašiny pořád ještě létaj... Škoda, že taky nelítáš s námi. Dám ruku na to, že by ti celá ta naše banda sedla – a ty by ses taky všem líbila! Na to si vsadím, mamí,“ Kovář pokrčil levačku, zařal pěst – a letmo pohlédl na hodinky. „Vážně by se ti líbilo být s námi,“ dodal se zaměřeným pohledem, přistoupil k hrobu a položil na mramorovou desku kytici lilií bílých jak smrt.

Začalo pršet.

JFK si oběma rukama povytáhl límec tmavošedého kabátu. Díval se na náhrobek s nápisem *Elisabeth Francis Kovar *1959 †1999*. Vyndal z kapsy drobný předmět a rozbalil jej. Strčil fólii do kapsy a předmět usadil do rohu náhrobního kamene, do vytesané prohlubně pro svíčky. Krypt svítlny rotoval a sinavý plamen házel odlesky po leštěné žule náhrobní desky. Závoje dešťových kapek zvýrazňovaly

světelný účinek.

„Tohle světýlko pro tebe sestrojil náš profesor, von Wonder,“ řekl Kovář. „To máš k desátému výročí, mami. A mám ještě jedno překvapení – dneska tě bereme do týmu, to koukáš, vid’? Prostě se staneš součástí Agentury.“

Děšť houstl a na zem se kromě kapek snášely i zbarvené listy javorů a jilmů. Nebýt žlutých a rudých listů, svět by byl skoro jednobarevný. Černobílý comics s občas zvýrazněnou, křiklavou barvou. Nad vinohradskými hřbitovy rozprostřel křídla zármutek a bouřkový cumulonimbus. Setmělo se.

John Kovář se naklonil k bělostným květinám převázaným stříbritou stužkou a posunul je blíž k náhrobku, aby kytici lépe osvětlovala von Wonderova lampička. Spokojeně zaregistroval, že se od nádherně opalizujícího, jakoby *fantómového* světla rozzářil celý náhrobní kámen. Zdálo se, že sám monolit do sebe nasává energii profesora dáрку. JFK stál u hrobu matky; zase pohlédl na hodinky, potřetí za pět minut, a opět se rozhlédl.

Konečně...

* * *

Po travnaté cestě pokryté spadáním listím, z carů mlhy a pruhů mihotajícího se deště, se blížila postava v tmavém, dlouhém upnutém plášti. Muž měl hluboko naražený klobouk a v ruce svíral kytici bílých květů. Šel a upíral zrak pár metrů před sebe, do země; kráčel zvolna, zamyšleně, nespěchal.

Kovář mu zamával, ale muž jej dosud nezaznamenal. Kovář se letmo otočil k hrobu a podotkl: „Tak, jsme tady všichni, mami.“

A v tom to spatřil. Karmínový bod zaměřovacího laseru se usadil na největším okvětním plátku. Ani se nehnul. Musel ho tam umístit profesionál. Červený bod nasvítit tak, že ho Kovář nemohl přehlédnout.

„*Kde jsi, parchante?*“ JFK se napřímil a zvedl ruce. Beze zbraní.

„Mami, asi tady budeš mít dneska rušno,“ poznamenal a otočil se. „Vítej v Agentuře.“ Díky houstnoucemu dešti zahlédl dráhu laseru – od lilie až ke zbrani. Střelec byl vlevo, v rozsoše takřka opadaného javoru. Byl přitisknutý ke kmeni tak dokonale, že ho Kovář nezahlédl ani teď.

Muž v dlouhém kabátu mezitím zahlédl Kováře se zvednutýma

rukama a v domnění, že to je na něj, mu nadšeně zamával:

„Johne!“

„Táto!“

„Ani nevíš, jak rád tě zase vidím!“

„*Já bych tě teď radši neviděl, táto,*“ pomyslel si Kovář a nahlas se zasmál: „A co teprve já! Jsem opravdu rád, žeš přišel!“ a zvednuté ruce zvolna, velice pomalu rozpažil k srdečnému objetí. „*Snad to ještě nespustíš? Ztraceně, to snad ne...*“

Kovář totiž zahlédl další červený bod. Usadil se otci na pravé straně klobouku, z pohledu Kováře. Tenká červená linie vedla zprava, od vztyčených paží monumentálního lkajícího anděla. Nad ním byl další odstřelovač. Ve vojenské terminologii se od JFK nacházel na dvou hodinách.

Josef Kovář přišel k synovi, květiny stále v ruce, a pevně jej oběma rukama objal.

„Ty kluku, ty se taky neozveš,“ řekl, ale nevyčítal. Konstatoval. John stisk opětoval a rozhlížel se. Sledoval ve vzduchu zavěšené, nepatrně se chvějící rudé paprsky.

„Nemohl jsem ti zavolat, táto. Ale vzkaz jsi, díkybohu, dostal.“

„V pořádku. Však já vím, maximální utajení, armáda, chápu... S maminkou to bylo to samé. Když byla na misi, ozvala se vždycky, až když přiletěla rovnou na dovolenou. To bylo někdy na palici,“ zasmál se senior. John úsměv opětoval.

Oba muži stáli proti sobě. Johnovi stékal déšť po tvářích, a nebyl to jen déšť. Otec vrtěl hlavou, na pravé straně klobouku usazený rudý bod, usmíval se a říkal: „To by mě včera ani ve snu nenapadlo, že se dneska uvidíme.“

„*Někoho to zřejmě napadlo,*“ pomyslel si Kovář. Tátovi přikývl. A dál odevzdaně dumal nad tím, kam mu míří první odstřelovač – do hlavy nebo do břicha? Jako by tu větu už někde slyšel... *Do hlavy nebo do břicha...? Vyber si!*

Josef Kovář se sklonil k hrobu a uložil bílou kytici vedle synovy. „Krásný lilie, Johne.“ řekl.

„Máma je měla ráda.“

Kovář junior přelétl zrakem okolí. Nic se nezměnilo. Bohužel... „*Taky to všechno může být jen špatný vtíp,*“ pomyslel si. „*Nebo dobrý... Záleží na pointě.*“

Ještě jednou si prohlédl vinohradský hřbitov a v tom si uvědomil si, že to vtíp nebude. Prostor kolem nich byl dočista vymetený;

žádné shrbené stařenky nad zarostlými hroby, žádní promenující se pozůstalí, žádní zrudnutí frackové na bizarním rodinném výletě za dědou. Kam dohlédl, nebyla ani noha. Tohle byla pečlivě připravená akce.

Na celý ten posmutnělý kousek světa se snášel hustý, jemný déšť. Blížila se bouřka. Vzorně sestříhané, temnější či světlejší túje tyčící se kolem cest a cestiček, hroby a hrobky, lesknoucí se stříbrné smrky a do řad vyrovnané náhrobní desky, paletou impresionistů zbarvené koruny javorů, modřínů a jilmů; pod nimi plačící andělé, mrtvé hrdličky, oprýskané kamenné kříže a okázalé černé obelisky, to vše byl nyní Kovářův paralelní vesmír.

On s tátou, dvě kytice bílých lilí a dvě červené, smrtící linie.

Byl to jednoduchý vesmír, pár stavebních prvků – jenže v něm pořád cosi scházelo. Něco podstatného. John F. Kovář zvedl ruce nad hlavu a několikrát se zvolna otočil.

„Johne, co to vyvádíš?“

„Ale – to je, táto, takový můj hřbitovní rituál.“

Josef Kovář přikývl, ostatně, jako válečný fotograf se dokázal přizpůsobit jakékoliv situaci. Bez dalších řečí pozvedl paže a taktéž se třikrát otočil. Potom se zastavil tváří v tvář synovi a díval se mu do očí: „Dobrý?“

„Mnohem lepší,“ pousmál se John. „Dík, táto.“

Konečně se trochu uvolnil. *Bože, to je dobře, že po nich ti hajzlové nestřílí jen tak, pro nic za nic.* Nevěděl, co by dělal, kdyby to spustili. Má tady přece tátu – a stojí u hrobu mámy. Krucinál, co by asi tak dělali všichni ti proslulí super agenti na jeho místě?

Po celou dobu zřetelně vnímal tlak vlastních zbraní – v podpaží, za pasem, nad kotníkem. Takřka zřetelně pulsovaly nedočkavostí, vybízely ho ke ztřeštěné akci (*těch jsi přece už zažil!*), lákaly jej svůdněji než Sirény... *Ne!* Teď mu nebyly nic platné!

Situace se ovšem měla rázem změnit. Kovář to vytušil chvilinku před tím, ale nestačil zareagovat...

„Nechtěl bys deštník, Johne? Jsi celý mokrý!“ pronesl otec a bez varování sáhl do kapsy kabátu.

„Proboha! Nehýbej se, táto!“

Josef Kovář právě vyndával vystřelovací deštník. Koupil ho nedávno; tedy, spíš ho dostal – když si pořizoval kabát od Pietra Filipi. Ano, je to sice dražší firma, ale nabídli mu našlehané capuccino, nechali ho v klidu si vybrat, prostě spořádaní obchodníci.

„Proč bych se neměl hýbat? Chci ti dát deštník!“
„Nestřílejte!“ zařval Kovář do deště a zašermoval rukama. „On nic neví!“ Tváře mu zkřivila bezmoc. Byl si vědom toho, že je pozdě... Josef Kovář právě pozvedl deštník a stiskl tlačítko. Vybral si černý; černá nezklame, černá je klasika. A věděl, že tohle je spolehlivý kus.

Před očima jeho syna zpomaleně defilovaly souběžně se odehrávající děje.

„Ne!“

Jeho výkřik nikdo nevnímal. Svět se ocitl ve zpomaleném rytmu; zvuky podprahově brumlaly a všudypřítomný déšť v šikmých linkách dokresloval rozfázovaný obraz do comicsově černobílých linií. *Tlop!* První rána otočila tátu o sto osmdesát stupňů. Ruka! Kapky sytě rudé krve vystříkly na leštěnou žulu. Jeho tělo bylo ještě v náklonu, když ho následující rána srazila k zemi. Bok! *Tlop!* Další krev a další bolest. Starý muž dopadl na náhrobní desku. Zaúpěl. Kámen a bolest.

* * *

„Táto!“ vykřikl Kovář a vrhl se k otci, aby jej kryl před dalšími projektily. „Žiješ?“ svíral ho pažemi v podpaží a sunul se s ním za náhrobní kámen s nápisem *Elisabeth Francis Kovar *1959 †1999*. Po nápisu stékala krev.

„Do prdele! Co to bylo?“

„Kam's to dostal?“

„Do ruky... A do boku! Hergot! Pálí to jak mrcha!“

„To bude dobrý! To bude dobrý... Volám záchranku! A do hajzlu...!“

„Copak, nemám zaplacený zdravotní pojištění?“

„Není tady signál!“

„Bůhví, co máš za křáp, Johne! Zkus mou starou Nokii... Au, to je sakra bolest!“

„Chci říct, táto, že tady není žádný signál! I kdybys měl na zádech satelit!“ podotkl John Kovář a opatrně prohmatával otci ruku.

„Dovolíš? Podívám se ti na to.“

„Prosím tě, nejsem střelený poprvé! To když jsme byli na polích v Kuvajtu, to bych ti mohl vyprávět...“

Byl to čistý průstřel, šel mimo kosti i tepny. Druhá rána na boku

vypadala sice ošklivě, ale bylo to povrchní zranění. Díkybohu, nešlo o život.

„Ty máš snad kurs zdravotníka?“ nedůvěřivě na něj pohlédl otec.
„Neboj. Nebudu tě léčit. Opravdu.“

„No, já jen aby...“

* * *

„Chci vědět, co mám říct záchrance, táto.“

„Slyšíš? To jsou borci! Už jedou!“

JFK to slyšel až moc dobře.

„To nejsou oni, táto,“ řekl a nevěřičně se otočil po zvuku.

„Proč myslíš?“

„Záchranka nemá koně. Tím míň kočáry.“

Po hlavní příjezdové cestě od západní vinohradské brány přijížděl barokně vyzdobený, černožlatý kočár tažený černým čtyřspřežím.

„Takhle jezděj funebráci,“ podotkl otec nejistě a levou ruku si přitiskl na hrud'. Srdce bilo pravidelně, i když o poznání rychleji.
„To snad je moc brzo, ne? Ještě nejsem připravený.“

„Takhle nejezdí jen funebráci, táto.“

* * *

Koně zastavili sami. Žádný vozka, žádný bič, žádné „Prrr!“ Kabina kočáru se zhoupla na ocelových pérech. Okénka pokrývalo černé sukno a na černých dvířkách olemovaných stříbrným pruhem se skvělo lesknoucí se stříbrné X.

Z kočáru vystoupil vysoký muž v černém plášti, v černém klobouku a obličej měl skrytý za černou maskou. V ruce držel kytici bílých lilií.

„Tohle mě mrzí,“ pronesl beze slova na uvítanou a ukázal hůlkou se stříbrným bodcem na krvácejícího Kováře seniora. JFK se postavil a zhluboka se nadechl. Ruce měl zaťaté v pěsti. Nemohl toho hajzla jen tak zastřelit, protože tady byl – kupříkladu! – raněný táta. A protože by stejně tak jako tak nedokázal tasit zbraň rychleji, natož vystřelit. Kromě toho si byl vědom, že je stále zaměřený minimálně na jedné, ale spíš na více optikách. Pod optikami jsou hlavně a v nich zas náboje. A na spouštích spočívají lehké, netrpělivé prsty.

„To by mělo,“ poznamenal Kovář. „Když mi někdo střílí na

rodinu, zpravidla ho to mrzí. Dost...“

„Ale no tak, přáteli, co to žvaníte? Taková klišé? Čekal bych od vás něco nápaditějšího, nějakou tu třeskutou, pop-kulturní hlášku.“

„Co je to, krucinál, za chlapa?“ ozval se Josef Kovář a zasípal bolestí. Kovář junior mu mezitím pomohl posadit se. Otec se opřel o náhrobní kámen své Elizabeth Francis a hleděl na muže v černém. Dál nic neříkal, nebylo třeba.

„Jsem hrabě Xaverius Hawk. Těší mě, pane.“

„To je ten šmejd, co tě nechal málem oddělat,“ upřesnil JFK.

„Proč ty expresivní výrazy, Johnne?“ upřeně na něj pohlédl X-Hawk. Bylo to zvláštní; obličej mu skrývala matně černá maska s tenkými, stříbřitě se blýskajícími průzory, a přesto bylo zřetelné, že – ačkoli se ani nepohnul – *na něj upřeně pohlédl*. „Řekl jsem, že mě to mrzí. Ostatně, toho snaživého střelce nemine trest. Nikdo totiž nebude beztrestně střílet na vašeho otce – a už vůbec ne kvůli deštníku, navíc od Pietra Filipi.“

„Johnne, on tě zná.“

„Ano, táto. My se tady s pánem známe. Už delší dobu.“

„Vy jste na mě opravdu nechal střílet?“ ujistil se Josef Kovář. X-Hawk mírně pozvedl paže, zase je svěsil a mlčky, odevzdaně přikývl.

„To máš teda pěkný kamarády, Johnne! To ti povím!“

JFK mlčky pozvedl paže, zase je svěsil a zavrtěl hlavou.

„Nic mi neříkej!“ dodal zvýšeným hlasem otec.

Děšť ustával.

Ze země, z tlejícího listí a z hrobů stoupal mlžný opar. Na hřbitově tu a tam poblikávala skomírající svíčka, bylo pár dní po Dušičkách. Halogenové napodobeniny městských plynových lamp vydávaly mrtvolně bledý svit, ostatně, jaký jiný by se na hřbitov hodil, a v korunách stromů se proháněl vítr.

Koně nepokojně zaržáli a pohodili hlavami. Černé hřivy se zaleskly v masném světle šedivé velkoměstské oblohy. Kovář pohlédl na vraníky a přehlédl okolí. Pátral po tom, co ta ušlechtilá zvířata rozrušilo. Ze stínů vrhaných tújemi a jalovci se vyloupily čtyři temné siluety a mířily si to k nim. Muži v černých kuklách, s mikroporty na obličejích a se sofistikovanými zbraněmi v rukou se rozestavili kolem X-Hawka. Automatické zbraně na hrudích, odhodlaný výraz v očích, nekompromisní... Jak při zásahu přenášeném on-line do hlavních zpráv.

Hrabě Xaverius Hawk přistoupil k náhrobní desce Elizabeth Francis a dřív, než Kovářové stačili zaprotestovat, položil na ni i on kytici bílých lilí. Decentně se uklonil, narovnal záda s účastí pohlédl na náhrobek. Z jedné strany se o kámen opíral krvácející Josef Kovář, na druhé straně zářila opalizujícím svitem von Wonderova svítlna.

„Ty vaše košťata nevyhodím jen proto, že Francis se lilie líbí,“ poznamenal Kovář senior.

„A možná i proto, že jste stále na mušce mých lidí,“ doplnil ho X-Hawk a ukázal hůlkou na Kovářovu hrud' s usazeným červeným bodem. „Radím vám dobře, Kováři juniore, pokud chcete, aby se papírkovi dostalo brzkého ošetření, tak již žádné prudké pohyby, prosím. Další vystřelovací deštník nemusím tolerovat.“

„Poslyšte, hrabě či co jste vlastně zač,“ ozval se namísto syna Josef Kovář. Nedalo mu to a zas musel mít svou: „Předpokládám, že jste nepřinesl Elizabeth jenom nějaký kytky, když vynechám, že mě tí vaši blbečci málem zastřelili kvůli deštníku. Tak o co tady vlastně, hergot, jde? Nebojte se, viděl jsem možná víc filmů než vy. Tak do toho.“

„Vše by vám mohl vysvětlit syn,“ pootočil se X-Hawk na Johna Kováře.

„Jste zas na špatném místě a ve špatnou dobu,“ poznamenal JFK.

„Co se týká místa, ani bych neřekl,“ pousmál se X-Hawk a ukázal hůlkou na von Wonderovu svítlnu. „A ohledně doby – času mám zřejmě dost. A to si pište, že si tady počkám, než aktivujete další triangulační bod.“

„To ale není ono. To jste si přece musel dávno proměřit!“

„Johne, krucinál, dozvím se konečně, co se tu děje?“ hekal Josef Kovář a celkem pochopitelně a bez zbytečného přehrávání křivil obličej bolestí.

„To bys fakt nepochopil, táto.“

„Zkus to! Občas mám i světlý chvílky.“

„Jak chceš. Máme tady nový problém v oblasti zaměřovacích kót sférické pentanometrie. Přesněji řečeno, jde o definování nových interrealitních souřadnic pro pohyb Maurbyho bodu. Nově generujeme tvar a rozměr pětirozměrné zaměřovací síť a k tomu potřebujeme v bazální realitě vytyčit triangulační body. V téhle fázi experimentů jde zejména o absolutní přesnost zaměření technologicky vytvářených hyperfantómů – a to jak z hlediska

prostoru, tak z hlediska času. Samozřejmě v dané realitě – což je úžasné.“

„Skvělý,“ hlesl otec. „Ničemu nerozumím... Ale hlavně nerozumím tomu, proč mě kvůli nějakým vašem podělaným zaměřovacím bodům, to jsem ještě pochopil, někdo postřelil!“ pronášel ztěžka a tiskl si postřelenou levici k tělu.

„Protože to jsou přiblíží, nemyslíci hovada, táto! Potřebuje lékaře, to sakra nevidíte?“ zařval Kovář junior na Xaveria Hawka.

„Já to nezdržuju. Já ne,“ poznamenal hrabě. „Pokud to chcete urychlit, tak bych měl jedno řešení,“ mávl hůlkou k Elisabethině náhrobnímu kameni. Přistoupil k němu, sebral z prohlubně modravou svítilnu a vrátil se s ní ke kočáru. „My si to už v našich laboratořích – v naší bazální realitě! – vyzkoušíme sami. A pak se ozvem.“

„S vaší bazální realitou běžte do prdele! Tohle je hrob můj mámy, v téhle realitě! A vraťte to!“

„Tak to jste vy, kdo na hřbitovech krade svíčky a demoluje náhrobky?“ pozvedl Josef Kovář hlas a významně zahrozil zdravou rukou. „Že se nestydíte, člověče! Tak starej – a takhle blbne!“

„Táto, hele, musíme tě dostat k doktorovi a...“

„Jen to tady s tím chlapem dořeš, Johne! Krade mámě lampičky! Já přežil jinačí zranění, to ti povím! A na tohle si ještě počkám!“

Hrabě Xaverius Hawk z Jestřábí Lhoty stál u ksamitem potaženého kočáru. Otáčel v rukou – zcela fascinovaný – von Wonderovu interrealitní svítilnu. Hůlkou se stříbřitým bodcem střídavě ukazoval na oba Kováře, na rozsochatý javor a v mlžném oparu se vlnící hrobku s padlým andělem. Ve večerní mlze se rudé linie skvěly jasně a výmluvně. Což byl pádný argument pro vyjednávání. Či spíše – pro nevyjednávání.

„Je mi líto,“ pronesl hrabě X-Hawk s pohledem upřeným ke koberci ze žlutnoucího listí. „Na nic si nepočkáte, pane Kováři. Zde jsem totiž skončil. Myslím, že se rozloučím a vyrazím...“

„Myslím, že nevyrazíte,“ ozvalo se zblízka.

* * *

Po cestě pokryté zažloutlým spadaným listím, z cárů podzemní mlhy, přicházela štíhlá žena s velkou kyticí bílých lilíí. Měla na sobě dlouhý, rozepnutý plášť, šla rychle a květiny oběma rukama

svírala v náručí.

„Andreó, co vy tady?“ zeptal se vskutku překvapený hrabě.

JFK zíral. Přece si musela všimnout těch rudých paprsků! Komtesa de Villefort letmo přehlédla účastníky hřbitovního dostaveníčka.

„Taky nesu kytky na hrob, nevidíte?“ řekla a lehce pozvedla květiny.

Dvakrát to tlumeně třesklo. Lesklé, rotující projektily prorazily okvětní plátky lilií. První vlétl vlevo stojícímu muži do hlavy kořenem nosu. O něco pomaleji pokračoval mozdem, ale přesto měl dost energie na to, aby po průletu hlavou s sebou vzal kus lebeční kosti. V gejzíru krve, šedavé hmoty a roztráštěné lebky ukončil svůj úkol. Druhá střela zasáhla muže vpravo. Také odvedla kvalitní práci, závěr byl ostatně obdobný. Jen si pro změnu zvolila cestu do mozkového centra (*pokud se u příslušníků ochranek dá hovořit o mozku*) levým okem.

Splassh... Cáklo to.

Bílé květiny i jednotlivé okvětní oplátky se snašely na podzimní, vlhkou zem a připomínaly umírající motýly. Villefortová je nemohla svírat v náručí – v napřažených rukou totiž svírala pistole. Byla rychlá. Kráčela kupředu a právě mírně rozpažila, aby zaměřila zbývající dva muže. Ti se instinktivně dali do pohybu a zvedali samopaly ke střelbě.

Třetí střela zasáhla gorilu do krku. Šokovou terapií vyléčila uzal na hlasivkách a prolétla páteří. Exploze roztráštěných obratlů, v listopadové mlze se vznášel kus míchy, rotující krvavý projektil, světla ramp, nesnesitelná lehkost zabíjení, moderní doba... Padající listy a padající tělo. Čtvrtý chlap zvedal zbraň a souběžně tiskl spoušť. Z hlavně šlehaly plameny a kulky kypřily travnatou cestu. Kromě hlíny rvaly i žluté a červené a béžové a hnědé spadané listy. Villefortová pozměnila náměr čtvrtého výstřelu a prostřelila střelci paži. Ani ten největší filmový hrdina by nedokázal svírat zbraň, kdyby mu z bicepsu někdo ustřelil polovinu svalové hmoty. Dalším výstřelem z druhé pistole mu pro jistotu prostřelila hlavu; to měla vyzkoušené a na soupeře to docela spolehlivě zabíralo.

Komtesa de Villefort šla stejně rychle, jako když se před chvílí vynořila ze vznášejících se mlžných cárů, jako když se její štíhlé tělo poprvé zjevilo mezi hustými tújemi a zvrásněnými kmeny javorů. Došla k hraběti a zvedla pistoli. Přiložila mu tlumič na masku,

rovnou mezi oči.

„Teď to tady přebíráme my,“ řekla.
V koruně stromu zaskřehotal havran.

* * *

X-Hawk pootočil hlavu. Jen tak, aby Andreu nedonutil stisknout spoušť.

„Vypadá jako opravdový,“ poznamenal s neskrývanou ironií. „Až takhle jste dopadli? Zvířecí signály?“

„To je fakt havran,“ odsekla komtesa. „Vega by se takhle nenaučil krákat ani po bedně Walkera.“ Hrabě chtěl cosi sarkastického podotknout, ale tlumená exploze za hrobkou – tam, kde se skrýval druhý ostřelovač – mu přerušila nit' hovoru. Pohlédl do těch míst.

„Copak, stalo se něco?“ starostlivě se optala Andrea. X-Hawk raději zakroutil hlavou.

Kovář to zaregistroval ve stejnou chvíli. Červené linie zmizely, jako když vypnou proud. Hned se lépe dýchalo.

„Ahoj, Andreo,“ řekl.

„To je Andrea?“ hlesl od hrobu manželky Josef Kovář. „Jak jsi mi o ní říkal? Hezká holka!“

Znedaleka se ozvalo temné žuchnutí. Javory. Pád těla ze stromu. „Dobrý den, pane Kováři,“ pohlédla Villefortová vlídně na Kovářova otce.

„Dobrý,“ hekl bolestí trápený a vodou zmáčený starý muž. Rozhlédl se po všech těch mrtvých okolo. „Jste skvělá holčina! Johne, té by ses měl držet! Ostrá jak břitva! Chlap ukradne lampičku z hrobu mámy a ona mu za to pobije komplet ochranku! To se mi líbí, děvče! Takhle na ně, na šmejdy zlodějský!“

Zas nějaký pád... Javory. Tentokrát nikoli bezvládného těla. O zem zaduněly vysoké vojenské boty.

„A se mnou se nebavíš?“ zeptal se JFK, oči skloněné k cestě pokryté mramorovou drtí a cirkusově zbarveným listím. Žlutá, červená, oranžová, žlutá, červená, oranžová, žlutá...

Vincent Vega dokončil v hřbitovních stínech práci. Shodil z koruny javoru tělo podříznutého střelce, proměřil okolí Geiger-Thurgauovým indikátorem a hupsnul na zem. Druhého střelce, toho nad hrobkou s napodobeninou římského sloupořadí, skolil chvilinku předtím projektilem plněným rtutí. Měl jedinou možnost. Trefil, jak

jinak.

„Nemluv na mě,“ pronesla Andrea ke Kovářovi.

„Nechtěl jsem tě otravovat rodinejma věcma.“

„Blbečku.“

„Poslyšte, vy dva,“ zamumlal X-Hawk s pistolí stále přiloženou k čelu, „nechtěli byste si to probrat někde v klidu? Já bych se mezitím vzdálil a...“

„Mlčte,“ doporučila mu Villefortová a zdůraznila to přitlačením tlumiče na masku. X-Hawk zmlknul a pokrčil rameny. Komtesu de Villefort znal natolik dlouho, aby poznal, že je rozzlobená.

„Johne, hele, tak se mi zdá, že jsi tu půvabnou dámu rozčilil?“ vmísil se do debaty otec. „To bych rád věděl, co’s to zas provedl, kluku nezdárná... Au!“ stočil se do klubička bolestí. Svíral si ránu na prostřelené paži a bolestivě sykl mezi rty.

„Nemáte někdo obvazy?!“ zeptal se Kovář junior docela důrazně a snažil se nedívat na Andreu.

„Volali jsme stodvanáctku,“ odvětila komtesa a probodávala Kováře pohledem.

„Dík. Ale tady není signál!“

„Teď zas je. Hrabě nám to tady kapánek rušil. Teď nás najdou přesně, podle tátový gépéesky.“

„Já se z těch vašich signálů a gépéesek jednou dočista zblázním,“ povzdychl si Kovář senior a opět se trhavě nadechl. Bolelo ho celé tělo a snad i červené krvinky.

„Mluvíte mi z duše,“ podotkl X-Hawk suše. „Taky mi tahle komunikační hysterie leze krkem.“

„Neměl jste bejt zticha?“ otráveně pronesla Villefortová, ale spustila pistoli k tělu.

„A já pořád v duchu počítal, jak to s tou rukou dlouho vydržíte,“ opáčil X-Hawk. „Nezdá se to, ale po pár minutách je to s tou zbraní zátěž, co?“

„O mou ruku se nestarejte! A aby mezi námi bylo jasno,“ pozvedla obě pistole a jednou ukázala za hlavu hraběte, „teď to za mě přebírá jinačí frajer.“

Kovářovi to bylo jasné. Ani se nemusel ohlížet.

„Nazdar, Johne. Brej večír, pane Kovář,“ zadunělo to zblízka. Ten hlas byl nepřeslechnutelný. „A vy, šmejde, zkuste se pohnout!“

„Ahoj, Vinci,“ řekl Kovář. Stará dobrá parta se schází; zatím to není na oslavu... Vincent Vega obešel kočár. Zastavil se u koní

a jednoho zlehka poplácal po plecích. Vzpomněl si na milovníka koní, starého dobrého Boormana, a povzdychl si. Hrabě X-Hawk to vše sledoval se značnou nelibostí. Tohle byli totiž jeho vyhlášení pekelní oři! Nikdo neměl právo je poplácávat, tím méně hladit! A oni by si to neměli nechat líbit!

„Pane Vego! Prosim! Nepřibližujte se k mým zvířatům!“

„Bez obav, starej pane. Však voni mě neukousnou, vidíte, kobylinky? Pěkný kusy, to vám řeknu. Kdyby je viděl Frankie, byl by nadšeněj!“ X-Hawk tiše zafuněl a zavrtěl hlavou. Dnes neměl dobrý den.

„Abychom to nezakecali,“ ozvala se Villefortová. „Pořád máte, hrabě, něco, co vám nepatří.“

Zdáli se blížila siréna záchranky. Jekot se rozléhal nad střechami domů i korunami stromů. Sanitka jela seshora, od Želivského. Do Vinohradské fakultní je to odsud zpátky coby dup. John Francis Kovář pohlédl na otce a s úlevou se ohlédl.

„Takže abychom to zbytečně nerozebírali,“ řekl X-Hawk. „Tuhle věcičku si беру s sebou,“ pozvedl hřbitovní lampu a naznačil holí kruh, jako že všichni tady se pořád točí v kruhu a debata nikam nevede...

„Ale, ale,“ pronesl Vega a nepatrně pozvedl pušku. Tak nepatrně, že hlaveň náhodou mířila na masku pána z Jestřábí Lhoty.

X-Hawk se horní částí těla ani nepohnul, věděl dobře, kdo na něj míří! Naklonil hlavu, jako že by rád cosi poznamenal, ale nepatrně přitom pohnul holí; tentokrát opsal kruh v opačném směru. Poté začal obracet pohyb hrotu do magické, nekonečné osmičky. Ze špice sotva viditelně zablesklo. Andrea to se zájmem pozorovala, nechala pistoli dál klidně skloněnou a jen stiskla spoušť.

Thuuops!

Třeslo to, čvachtlo to – a hrabě zíral. Na komtesu, pak dolů. Andrea de Villefort mu právě prostřelila stehno.

„Vy jste mě střelila!“

Komtesa pokrčila rameny a podívala se na kouřící pistoli.

„Vypadá to tak. Mělo to být ale výš.“

„Co si to dovolujete, sakra! Přece víte, jaké mám konexe? Vy evidentně netušíte, kdo vlastně jsem?“ hrabě si nevěřičně svíral krvácející nohu.

„Postřelený hrabě?“ tipl si John Francis Kovář. „Máte kurevský štěstí, chlape, že pro tátu jede záchranka. Možná vás vezmou oba

najednou.“

„Nechte si řeči o konexích,“ pronesla Villefortová otráveně. „Budete se divit, Xaviere, ale my toho víme taky dost, i když na to nevypadáme. Takže si nehoňte brko... A abychom to zkrátili a uvedli na oficiální úroveň: z pohledu téhle reality jste se dopustil loupežného útoku spojeného s pokusem o vraždu,“ pohlédla se na Josefa Kováře. „A abych nezapomněla na tu krádež,“ ukázala hlavní pistole na světélkující artefakt. „Vraťte to.“

„Andreo! Děvče zlaté! Co to melete? Zde pravděpodobně dochází k nedefinovatelnému průniku podvojných realit do bazálního světa a vy jako jedna z...“

„Dejte sem tu lampu.“

„Ne!“ zatvrdil se hrabě Xaverius řečený X-Hawk. „Jediný, kdo totiž dokáže jakž takž ovládat nspecifikované přesuny, jsem já. Jen já!“

„Nu, a vidíte, ode dneška to možná svedou i jiní lidi,“ podotkl JFK. „Vynechám-li, jestli se vůbec dáte počítat mezi lidi.“

Hrabě X-Hawk se těžce opíral o stříbrnou hůlku. Rána bolela čím dál víc. Černými kalhotami s nažehlenými puky a decentním stříbrným proužkem prosakovala krev, bylo jí čím dál víc. Nebyla modrá, jak by se od aristokrata věhlasného v paralelních světech dalo očekávat. Byla červená, byla hodně červená, a na drahocenném originálním tvídě vytvářela stále větší skvrny.

Jan Patrik Krásný – *Bitva tří císařů a pěti tanků*

„Nevíte, co všechno můžete způsobit?“ zavrtěl hlavou X-Hawk.
„Chováte se jak kuřata na porážce! Omámení pobíháte před vázacím soustrojím, sem tam sezobnete zrno a ve chvíli, kdy již jedete

spoutaní vzhůru nohama do masomlejnu, připadáte si, že jste právě našli odpověď na základní otázku života, vesmíru a vůbec...!“

„To samý ale můžeme tvrdit o vás – a vaši situaci!“ pronesla Villefortová a přiložila mu pistoli na čelo masky. Zatím na ní nebylo moc vidět, že v blízkosti Pána paralelních světů ztrácí vnitřní jistotu, ale bylo znát, že tohle není standardní situace.

„Andreo, slyšíš mě?“

„Jo. Jsem v pohodě, Kováři.“

Takhle mu ještě nikdy neřekla... Kováři...

„Andreo, tady John. Můžeme toho šmejda X-Hawka konečně eliminovat a...“

„Co se opakuješ, Johne? Jdeme na to, ne?“

Po obloze projel rozsvětlený blesk.

„Vím, že zabít vás nebude tak jednoduché, Xaverie,“ pokračovala Andrea de Villefort. „Ale po týhle ráně vám zaručuji, že hlava vás bolet nebude! Jestli si něco budete pamatovat...“

„Ale no tak, Andreo, neblázněte!“

Xaverius Hawk dokázal takřka i nemožné; ovládal světy, děje i pohyby planet, ale z bezprostřední blízkosti byl – v určitých konstelacích – bezbranný jako kterýkoliv smrtelník. A bolela ho i ta nejprimitivnější, obyčejná rána.

A bolela ho hodně.

* * *

Sanitka vjela do prostoru před neogotickou hřbitovní kaplí nápadnou dvojitým mohutným oprýskaným sloupořadím a hrobkami významných měšťanů v bočních zdech. Žlutočervený mercedes se zapnutým modrým majákem zastavil u poněkud vratkého správce hřbitova. Zdravotníci se s ním chvíli domlouvali, jakým směrem mají vyrazit, aby jim vzápětí došlo, že raněného si musejí – jako mnohokrát – najít raději sami. Sirénu vypnuli před vjezdem do areálu vinohradských hřbitovů, aby nebudili mrtvé, nicméně světla nechali v akci. Modravý, mihotající svit střešní rampy ozařoval prostranství hřbitova osvětlené svíčkami, lampičkami, lampami a měsícem.

„Na krchově jsme teda ještě nikoho neoživovali, šéfe,“ pronesl Marek, tmavovlasý řidič sanitky. „Znáte ten fôr, jak spadne letadlo na hřbitov a reportér se ptá, kolik je mrtvých? A policajt říká, ještě

nevíme, ale vykopali jsme zatím devět set těl.“

„Vy jste fakt vůl, Marku,“ zavrtěl hlavou doktor Janský. „Mrkněte radši na gépéesku, kde nám bliká ten raněnej, nebo kdo to, ksakru, volal.“

„Dvě stě metrů, severovýchod. Jel bych támhle tudy, do tý levý aleje...“

Sanitní vůz se s vrčením naftového třilitrů sunul po asfaltových cestách vinohradského hřbitova, mezi všemi těmi mlhami, náhrobky a smutečnými vrbami učiněný přízrak z jiného světa. Sanitka byla tak reálná, tak pestrá, plná života... O dvě stě metrů dál, severovýchodně, mezi travnatými cestami a obdélníky hrobů, svěšenými větvemi vrb a jilmů, nedaleko oprýskané stěny s okázale vystavenými urnami, hlesl starý, znavený a vlastní krví potřísněný muž: „Johne, asi už fakt omdlím.“

„Vydrž, táto. Vidím světla!“

„Doufám, že ne na konci tunelu,“ hlesl ještě Kovář senior.

„Máte poslední možnost, hrabě,“ prohlásila Andrea. „Jestli to nevrátíte, tak vás tady prostě prostřílíme na hadry. A řekneme, že to bylo v sebeobraně.“

„Ale co ti mrtví kolem?“ zasmál se hrabě. „Taky sebeobrana? Vždyť ani nestačili vystřelit!“

„Stačili,“ vmísil se do hovoru JFK. Byl již docela naštvaný. „Nejdřív postřelili tátu, pak vás, a kdybyste se neobjevili my, būhví, jak by to dopadlo! Znáte to: zuří tady gangy zlodějů kovů. Možná jste se nějakým žižkovským Ferům připletli do kšeftu!“

„To se mi snad zdá,“ usadil se X-Hawk na profilované stupátko kočáru; tak zvolna, jak to šlo, aby nevyvolal další střelbu. „Tohle mělo být jen vytyčení dalšího triangulačního bodu – a co vy z toho neuděláte?“

„Asi špatně slyším,“ protřepal si Kovář ucho. „Kdo sem povolal ty střelce? Kdo málem zastřelil tátu, když chtěl vyndat deštník?“

„A to se neptám, které svině dostaly naše rezidenty u jižního vchodu – neozbrojené!“ ozvala se Villefortová. JFK na ni pohlédl. *Tak proto střílela jak Trinity, bez pojistky, bez varování, bez lítosti...*

„Jsmo ve válce, vážení,“ odvětil X-Hawk. „Se ztrátami musíte počítat. Je lhostejné, zda je protivník ozbrojený a nebo ,jen‘ podává zprávy. Nemluvě o tom, že ten druhý je mnohem nebezpečnější. Nemám pravdu, Andreo?“

„Vždycky jste byl parchant.“

* * *

Sanitka zastavila dvacet metrů od nich, na asfaltované příjezdové cestě. Doktor Jan Janský a řidič Marek vyskočili z vozu – a zůstali stát. Na travnaté cestě pokryté pestrobarevným listím stál černý kočár se čtyřspřežím vraníků. Vedle kočáru se vybavovali tři lidé; dva muži, jeden ozbrojený, jedna žena, ozbrojená. Další čtyři ozbrojenci leželi na zemi. Podle polohy těl a stupně strnulosti utrpěli již dříve zranění neslučitelná se životem. Další muž, podle všeho v nejlepších letech, se zády opíral o náhrobní kámen *Elisabeth Francis Kovar *1959 †1999*, ten vypadal ještě jakž takž.

A na schůdcích bizarního kočáru seděl chlap, co nejspíš hrál v Amadeovi – akorát, že se zapomněl po natáčení převléct. Černý plášť, černá maska, jen tu chybělo Mozartovo Requiem, i když to ve zdejší pohřební síni muselo jistě vést žebříček hitparády.

„Jste v pořádku?“ zakřičel řidič a záchranář Marek v jedné osobě a zamával rukama.

„Jistě, že jsou,“ vrazil mu doktor Janský zdravotnický kufr do boku, až řidič hlasitě hekl. „Kromě čtyř mrtvých a zkrvaveného chlapa na hrobě jsou všichni jak rybičky! Volejte, hergot, policii! Zalarmujte všechno, kam se dovoláte!“

„I hasiče?“

„Třeba potápěče, kristepane! Ale hlavně mazejte do vozu a už volejte!“

„Máme tu dva raněné,“ ozvala se ozbrojená žena a mávla pistolí. Mluvila s přízvukem.

„*A je to jasný! Jak facka*,“ pomyslel si doktor Janský. „*Mafie!*“

„Rychle! Padejte dozadu,“ šeptal Markovi nahlas a sám zvedal ruce, v jedné svíral zdravotnický kufr. „Nestřílejte, prosím!“

„Promiňte,“ řekla žena v černém a schovala zbraň pod kabát.

„Na doktory nestřílíme!“

„Nekecej,“ zašeptal Kovář.

Villefortová ho koplá do kotníku.

„To nebyli doktoři! To byli dozorcí v koncentráku!“ procedila koutkem úst.

„Aha. A předtím, než byli dozorcí v koncentráku, tak asi dělali co?“

„Měl ses jich zeptat, než jsi jim pustil cyklón B!“

„Jo takhle... Takže ten špatnej jsem zas já?“

Doktor Jan Janský čekal, až se ti dva na něčem – zřejmě velice důležitém – domluví, ale pojednou měl dojem, že cosi přehlédl. Že něco prosvihl. Koně se nehnuli, shrbený muž v klobouku se opíral o hrob... Ale něco bylo jinak...

„Marku, pospěšte si! Jak jste na tom?“ zašeptal nahlas dozadu do vozu.

Marek mu odpověděl španělsky.

„Sakra, mluvte česky! Co to na mě zkoušíte?“

„On asi, pane doktore, česky neumí,“ plačtivě pronesl řidič. Seděl v zadní části vozu, u vysílačky. Klepaly se mu ruce, nohy i kšiltovka. Vincent Vega na něj nemiřil puškou, ani ho nedržel v šachu ozubeným nožem s odlehčeným žlábkem. Jen se na něj šklebil v otevřených zadních dveřích vozu. Pokynul vyděšenému chlapci, aby si vystoupil, a pak se i s ním a se složenými nosítky postavil vedle drobného doktora.

„Kdo neumí česky? Aha,“ pohlédl doktor nahoru.

„*Buenas noches*,“ ukázal ohromný chlap bílé zuby v širokém úsměvu.

„*Buenas*,“ konsternovaně přikývl doktor Janský. „To je zas služba na hovno.“

„*Sí*,“ zabručel Vincent Vega dobromyslně, i když ani zbla netušil, co mu to malý muž s řídkými, neupravenými vlasy a nezdravou barvou obličeje sděluje. Ještě, že se v Agentuře používá jen pár hlavních jazyků; to by to tam pak vypadalo jak v Babylónu. I když, ono to tam vlastně někdy tak vypadá.

„Doktore, můžete si pospíšit?“ zakřičel druhý velký chlap. Ten aspoň mluví česky. „Dobry večer. Jsem Kovář. Tohle je můj otec,“ ukázal. „Prostřelili mu předloktí, rána zřejmě šla mimo...“

„Když dovolíte, podívám se sám,“ sklonil se nad Josefem doktor. „Jak se cítíte? Můžete se pohnout?“

„Blbě. A taky blbě,“ zašeptal Kovář senior.

„Marku, rozložte nosítka. A opatrně na ten bok.“

Villefortová stála u hraběte z Jestřábí Lhoty a kontrolovala, aby zas nezkoušel vyvolávat své nevypočitatelné fantomy.

„Táto, počkej, já tě trošku nadzvednu...“

Villefortová letmo zkontrolovala přesun raněného, jinak vše jistila, Vega také. Nedalo jí to, aby se neušklíbila; bleskla pohledem po Kovářovi, takhle ho neznala...

Hřbitov zalila nachová záře. Ozval se zvuk připomínající výlevku – a do toho jen: „A sakra.“

Komtesa de Villefort stála s napřaženou zbraní, svírala ji oběma rukama a upřeně mířila do místa, kde... Kde už nebyl žádný kočár, žádní koně a žádný X-Hawk.

„To byl ten druhý raněný?“ zeptal se doktor Janský.

Kovář přikývl.

„Johne, moje chyba,“ řekla tiše Villefortová.

Kovář přikývl.

„Tak tohle bylo rychlejší než vteřinový lepidlo,“ pronesl Vega konsternovaně.

Kovář přikývl.

„Nu, tak se můžeme o to víc věnovat vašemu otci,“ snažil se Janský navázat rozhovor s jediným Čechem z obskurního hřbitovního komanda.

Kovář přikývl.

Řidič Marek zíral na místo, kde se před chvílí nacházel černý kočár se stříbrným X a s výstavním čtyřspřežím vraníků. Kovář poklepal mladíkovi na rameno a ukázal na složené lůžko. Mládenec přikývl, i když nevěděl proč.

„Uděláme, co je v našich silách,“ pokračoval doktor Janský. „Nebojte, rána není tak hrozná, jak vypadá. Ani ta druhá vašeho otce neohrozila na životě.“

Kovář kývl hlavou a společně s řidičem uchopili otcovo tělo a přehoupili ho na nosítka. Zvedli raněného a vydali se k blikajícímu vozu. Doktor kráčel vedle nich, a když otce uložili a připojili na přístroje, optal se:

„Poslyšte, pane Kovář, nic mi do toho není. Raněného mám, místo a čas volání odpovídá... Ale tamto,“ ukázal hlavou k místu, kde před chvílí byl onen *druhý raněný*, „co si o tom mám myslet?“

„Co chcete,“ odpověděl Kovář a konečně jen nekýval hlavou. Díval se na pokojně oddechujícího otce – a pousmál se. „Tak co po mně chcete, doktore?“

„Já jen, že s tímhle můžu do novin. Do televize,“ usmíval se doktor Janský, takzvaně *na ránu*, a nenechával se odbýt. Pochopil, že ho ti podivní neodkrouhnou – a na druhou stranu, každý by si měl užít svých patnáct minut slávy. Tak proč ne právě on? „S tím přece můžu jít kamkoli!“

„S tím můžete jít akorát tak do prdele.“